

грамадна стѣна отъ Силимврия на Мраморно море до Деркона на Черно море, а славянитѣ си продължавали свободно да грабятъ и опустошаватъ вътрѣшността на полуострова.

Наскоро слѣдъ това (въ 527 г.) стѣпилъ на прѣстола Юстинианъ Велики, който се заловилъ да спре нахлуванията на славянитѣ чрѣзъ нападения въ собствена имъ земя, въ днешно Влашко и чрѣзъ поправка на стари и издигане на нови многобройни крѣпости на Дунава и въ вътрѣшността на полуострова. Той изпратилъ противъ словенитѣ полководеца си Хилбуда, който билъ антъ. Хилбудъ се борилъ три години успѣшно противъ тѣхъ задъ Дунава, но билъ най-послѣ разбитъ отъ голѣмата имъ сила и загиналъ. Слѣдъ това словенитѣ подчинили подъ властта си антитѣ и станали още по-опасни за империята, която водила тогава неуспѣшно борба противъ остготитѣ въ Италия. Подбутнати навѣрно отъ остготския кралъ Тотила, словенитѣ усилили нападенията си (въ 548 г.) на Балканския полуостровъ. Тѣ опустошили западнитѣ провинции, безъ да смѣе малобройната римска войска да ги безпокои и си позволили даже да прѣзимуватъ въ римскитѣ области, като въ своя собствена земя (550—551 г.). Слѣдъ това ограбили и източната половина на полуострова, дошли чакъ до Анастасиевата стѣна и се завърнали съ голѣма плячка, като били прѣкарани прѣзъ Дунава съ ладии отъ гепидитѣ (германско племе), които живѣли въ днешно Маджарско.

Нападения на авари и славяни. — Особенъ потикъ на славянскитѣ нахлувания и заселвания въ Балканския полуостровъ дало появяването на аваритѣ. Разбити отъ силнитѣ западни турци въ Туркестанъ и прогонени къмъ Азовското море, аваритѣ, които били родственни на българитѣ и хунитѣ, подчинили въ южно-рускитѣ степи българскитѣ орди кутургури и утургури и опустошили земята на антитѣ на Днепъръ. Повикани слѣдъ това отъ лонгобардитѣ противъ гепидитѣ, аваритѣ, придружени отъ много кутургури, прѣминали подъ началството на своя хаганъ Баяна прѣзъ сѣвернитѣ прѣдгория на Карпатитѣ, навлѣзли въ днеш-